

Embede, vil man se, at der for Tiden til de fleste Embeder er et rigeligt, i alt Fald et tilstrækkeligt, Antal Ansøgere. Vi husker dog alle, hvorledes det var for ganske faa Aar siden, da der til en Række Embeder, særlig i de afsides liggende Egne, var alt for faa Ansøgere, undertiden slet ingen, som Menigheden kunde bruge. Enkelte Steder havde man faaet oprettet nye Embeder og bygget nye Kirker med store Ofre, men det var ikke muligt straks at skaffe Præster, som Menighederne kunde være tjente med, og som de ønskede til Præst.

Naar Sønderjylland nu forhaabentlig i en nær Fremtid kommer tilbage, er det givet, at der der vil blive Brug for en hel Række nye Præster. Det er derfor ganske naturligt, at man fra Ministeriets Side søger at finde Udveje til at afhjælpe den Mangel, som man kan vente vil komme til Stede. I Ministerens Forelæggelsestale pegede han paa to Veje. Den ene, som ogsaa er nævnt af det teologiske Fakultet, gaar ud paa visse Steder — jeg mener rigtignok, det kun kan være ganske enkelte Steder — enten at lade være med at besætte enkelte Embeder eller sammenlægge to smaa Embeder. Jeg tror, som sagt, det kun kan gøres ganske enkelte Steder, hvor Embederne ligger tæt sammen, og hvor de er meget smaa. Og det bliver sikkert ikke meget, der kan opnaas ad den Vej, men jeg indrømmer, at Vejen kan være i nogen Grad farbar, naar man ikke driver det videre end forsvarligt. Saa er der den anden Vej, nemlig at udnævne visse Læg-mænd til Præster. Jeg kan paa mit Partis Vegne i det hele og store tilsige vor Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, men vi maa dog selvfølgelig forbeholde os i et eventuelt Udvalg at drøfte Enkeltheder og faa foretaget enkelte Ændringer.

Ministeren har foreslaaet 6 forskellige Maader, paa hvilke han mener, at der kan skaffes Præster til Veje. For det første er der i Lovforslaget Tale om „Personer, der har aflagt teologisk Embedsprøve ved Universiteter, Undervisningsanstalter for Præster eller Eksamenskommissioner udenfor Riget, og som derved har erhvervet Adgang til Embeder som Præster for evangelisk-lutherske Menigheder i det Land, hvor Prøven er aflagt“. Det vil være saare naturligt, at man giver saadanne Personer Adgang til at blive Præster her i Landet, saa meget mere som, naar Sønderjylland kommer tilbage, Spørgsmaalet rejser sig angaaende dem, der er uddannede i Tyskland. I sin Forelæggelsestale pegede Ministeren

ogsaa paa en Samvirken mellem de nordiske Riger. Ogsaa jeg mener, at det vil være rimeligt at give Præster, der er uddannede i Norge og Sverige, Adgang til at faa Embede i Danmark. Jeg tror ganske vist, at det kun vil blive saare faa Præster, vi vil faa paa den Maade, men det er dog heldigt, at denne Mulighed er der.

Det andet Punkt i Lovforslagets § 1 omhandler „Præster for evangelisk-lutherske Frimenigheder, der har virket i mindst 5 Aar som Præst for en Frimenighed, som opfylder Betingelserne for at kunne faa Folkekirken Kirker overladt til Brug i Henhold til Lov 28. September 1918“. Som Forholdene ligger her i Landet, maa det nærmest være de grundtvigske Frimenighedspræster, der her peges paa. Lad mig her indskyde den Bemærkning, at jeg vilde anse det for heldigt ikke blot i dette Tilfælde, men i alle, om man af en Lov selv kan læse sig til, hvad der menes. Vi bruger nemlig meget ofte — og Ministeren er faldet for det samme her — i en Lov at henvise til Bestemmelser i en anden. Det vilde være heldigt, om der i Loven selv kom til at staa, hvad der staaar i denne anden Lov. Der henvises her til, at de vedkommende skal opfylde Betingelserne for at kunne faa Folkekirken Kirker overladt til Brug i Henhold til Lov af 28. September 1918. Slaar man nu efter i den nævnte Lov, staaar det heller ikke der, men der henvises til en tredje Lov, hvor man skal finde det, det drejer sig om. Jeg anser et saadant Æskesystem for uheldigt. Og det drejer sig, som sagt, ikke blot om dette Tilfælde. Vi har det kun alt for ofte i dansk Lovgivning, og det vanskeliggør Forstaelsen af de Love, vi vedtager. Den Bestemmelse, der henvises til, og som altsaa ikke findes i den nævnte Lov, men først i en tredje, lyder saaledes: „kan Biskoppen meddele Tilladelse dertil, saafremt han efter de fra Frimenighedens Præst modtagne Oplysninger om Frimenighedens Lære og Ritus saavel som efter sit Kendskab til Frimenighedens Forhold i det hele ikke skønner, at der er Grund til at nægte den“. Som Bestemmelsen er formet, kan den naturligvis ikke gaa ordret over i den nye Lov; men det forekommer mig dog, at man kunde indflette Bestemmelsen i Loven her med lidt andre Ord, saaledes at man straks kan se, hvad der menes. Med Hensyn til selve Sagen, Frimenighedspræsternes Adgang til at blive Præster for Sogmenigheder, vil jeg sige, at disse Mænd, der gennem Arbejdet har vist, at de magter den Gerning, de har paataget sig, sik-